

Arrest

nr. 280 314 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bent u Iraans staatsburger. U verzocht samen met uw echtgenote S. T. (...) (O.V. (...)) op 19 september 2019 een eerste keer om internationale bescherming. U verklaarde toen dat u rond uw twintigste uw carrière begon op een Iraanse luchtmachtbasis. Daar had u een collega genaamd V. A. (...), een Armeense christen. Omdat hij als christen voor een overheidsbedrijf werkte, werd hij vlak na de Iraanse revolutie ontslagen. Na zijn ontslag hield u af en toe contact met hem, net als een deel van uw collega's. Drie jaar voor uw pensioen bij de luchtmacht was u afdelingshoofd bij de brandweer. De commandant van de luchtmachtbasis riep u en alle

andere afdelingshoofden bij elkaar voor een driedaags bezoek aan geheime opslagplaatsen. Jullie werd gevraagd om met niemand over de opslagplaatsen te praten, anders konden jullie worden gedood. In 1384 (2005/2006), één jaar na uw pensioen, werd u aangehouden door vier mannen van de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht binnen de Sepah (Militaire Inlichtingensectie van de luchtmacht van de Iraanse Revolutionaire Garde). Tijdens uw vasthouding werd u mishandeld, geslagen en gefolterd. De reden van uw aanhouding was een brand die ontstaan was in één van de opslagplaatsen, waardoor de autoriteiten vermoedden dat iemand de opslagplaats had onthuld. N.a.v. dit voorval vielen ze ook binnen in uw woning waar ze alles door elkaar gooiden. Ook de andere afdelingshoofden werden aangehouden, met als doel jullie te intimideren zodat jullie zeker zouden zwijgen over het bestaan van de opslagplaatsen. Uiteindelijk kwamen ze te weten dat u en uw collega's onschuldig waren.

Na uw pensioen, bijna twee decennia geleden, kreeg u intensiever contact met uw oud-collega V. (...). U gaf hem spontaan aan dat u meer te weten wou komen over het christendom waardoor V. (...) u christelijke films en boeken gaf. U begon naar huiskerkbijeenkomsten te gaan die V. (...) thuis organiseerde. U voelde zich in Iran christen maar u hield uw geloof verborgen voor uw toenmalige echtgenote, een fanatieke moslima. Op 2 azar 1394 (23 november 2015) kwamen de autoriteiten te weten dat u naar V.'s (...) woning ging voor huiskerkbijeenkomsten. U werd op straat aangehouden en naar de gevangenis gebracht. Uw ondervrager sloeg u zo hard in uw buik dat u een maagbloeding kreeg en u werd in het gezicht geslagen waardoor uw kaak scheef kwam te staan. U werd beledigd – ze noemden u een vuile christen – en er werd op u gespuwd. Echter, er waren geen harde bewijzen tegen u en u kon vrijkomen door een belofteverklaring te tekenen waarin u stelde nooit meer deel te nemen aan de bijeenkomsten. Vervolgens brachten ze u naar huis en vertelden ze aan uw vrouw Z. A. (...) dat u zich had bekeerd. U vermoedt dat u verklikt werd door H. S. (...) een collega van de luchtmacht die ook aan de bijeenkomsten had deelgenomen. U denkt dat hij een infiltrant was die in werkelijkheid werkzaam was bij de Hefazat Ettelaat. Door de maagbloeding die u opliep tijdens uw arrestatie werd u geopereerd en opgenomen in het ziekenhuis. U diende vier à vijf maanden thuis te revalideren. Nadien kreeg u geen problemen meer met de autoriteiten: ze zagen immers dat u ziek was en thuis bleef. Na uw arrestatie beleefde u uw geloof door thuis de Bijbel te lezen en te bidden. Uw toenmalige vrouw was niet gelukkig met uw bekering en daarom gingen jullie in 1395 (2016/2017) uit elkaar.

Een jaar later, in 1396 (2017/2018), leerde u uw huidige vrouw S. (...) kennen. Jullie huwden op 16 bahman 1396 (5 februari 2018). Zij had geen enkel probleem met uw bekering en toonde zelfs interesse in het christendom. Op een gegeven moment – zo'n twintig dagen voor uw vertrek naar België – werd u gecontacteerd door Al. S. S. (...), een vriend die werkte voor de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht en die verantwoordelijk was voor de logistiek. Hij belde u op om te zeggen dat de mensen die van het bestaan van de opslagplaatsen wisten én die naar een huiskerk gingen, gevaar lopen. Hij had uw naam immers gezien op een lijst op het werk en stelde dat u uw leven moest redden. Hij verwees u door naar uw beste vriend Ab. R. P. (...) om meer informatie te vergaren. Echter, al die jaren na uw arrestatie had u geen contact meer gehad met Ab. (...). Toen u bij hem thuis kwam, trof u enkel Ab. (...) echtgenote aan. Ze zei dat Ab. (...) al een tijdje verdwenen was en vroeg zich verbaasd af of u niet gearresteerd was. U en uw echtgenote besloten jullie bezittingen te verkopen en naar België te komen. Op 31 shahrivar 97 (22 september 2018) vertrokken jullie hierna naar België. U vreest executie bij terugkeer naar Iran. Vier à vijf dagen na aankomst in het opvangcentrum leerden u en uw vrouw een Iraanse dame, L. (...), kennen. Zij was lid van de Jehova's getuigen en nodigde jullie uit om eens mee te gaan naar de bijeenkomsten.

Sindsdien gaat u samen met uw echtgenote naar de bijeenkomsten van de Jehova's Getuigen tot de coronacrisis begon in maart 2020, waardoor jullie sindsdien de bijeenkomsten volgen via het internet.

Het Commissariaat-generaal nam hierin op 25 februari 2021 een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw beweerde bekering in Iran, noch aan uw beweerde problemen ten gevolge van deze bekering geloof kon worden gehecht. Zo kon er bijv. geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen op uw werk door tegenstrijdige verklaringen over de arrestatie van uw beste vriend Ab. R. P. (...) en over het telefoontje van Al. S. S. (...), dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Iran en waarin hij u zei dat al degenen die van de geheime opslagplaatsen wisten en zich bekeerd hadden gevaar liepen. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan uw motivatie om in België naar de bijeenkomstzaal van Jehova's getuigen te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de koninkrijkszaal gaat. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd verder nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Er werd tot slot nog opgemerkt dat u uw arrestatie in 1384 door problemen op het werk niet aannemelijk had gemaakt. Op 7 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Zonder België verlaten te hebben verzocht u op 16 december 2021 een tweede keer om internationale bescherming. U herhaalde in Iran reeds in contact gekomen te zijn met het christendom, er naar een huiskerk gegaan te zijn en in België door L. (...) in contact gekomen te zijn met de Jehova's Getuigen. Jullie volgen intussen nog steeds de bijeenkomsten online. Hieraan voegde u toe dat u, voordat u Iran verliet, bedreigd werd door de broers van uw tweede echtgenote M. (...), i.e. uw ex-schoonbroers H. (...), Mo. (...) en A'. (...). Zij hadden banden met het regime. Aangezien zij van mening waren dat u en uw ex-vrouw M. (...), die voor de Basij werkte, niet konden scheiden – eens getrouwd, altijd getrouwd –, vreest u door hen vermoord te worden. Na jullie echtscheiding ging u met uw nieuwe echtgenote, S. (...), samenwonen. U had voortdurend stress waardoor u uit Iran besloot te vluchten. Vervolgens stipte u aan dat u na uw pensioen opgeroepen werd om verder te werken. U stelde echter vast dat u het laatste dodelijk schot aan geëxecuteerden zou moeten toedienen, zodat ze zeker dood zouden zijn. Dit weigerde u echter pertinent. Hierdoor en ook omdat u in het verleden het bestaan van geheime opslagplaatsen vernomen had, vreesde u door de autoriteiten vermoord en geëxecuteerd te worden. Immers, u vernam zes maanden voor uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 februari 2022 via een vriend dat Ab. R. P. (...) en Al. S. S. (...) geëxecuteerd werden door het Iraanse regime. Meer weet u hierover niet. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een zelfgeschreven brief neer om uw asielmotieven uiteen te zetten en screenshots van een door u en uw echtgenote bijgewoonde zoom-meeting met de Jehova's Getuigen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin. Zo stelde de Raad vast dat uw beweringen in beroep dat uw verstandelijke vermogens door uw leeftijd zouden zijn getekend of aangetast, dat u “zowel fysiek als psychisch gewoon kapot” zou zijn, dat u “vaak in de steek gelaten” zou worden “door uw geheugen” en dit in zulke mate dat van u niet mocht worden verwacht dat u uw procedure internationale bescherming op een gedegen wijze zou kunnen volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen, op generlei wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt werden. U legde immers geen enkel attest neer waaruit enige onbekwaamheid in uwen hoofde om uw procedure internationale bescherming te doorlopen en de verschillende gehoren en onderhouden in dit kader te volbrengen kan worden afgeleid. Bezwaarlijk kon u met het uiten van dermate algemene, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen volstaan om aan te tonen dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen en/of om in concreto aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze de voormelde, vermeende factoren van invloed zouden zijn geweest op uw gezegden; laat staan dat u zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bij uw tweede verzoek bracht u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen. U kwam immers niet verder dan het vermelden van uw leeftijd en de blote bewering dat u geen lange interviews aan kan (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1) zonder dit evenwel met concrete gegevens of documenten te staven. Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier dat u in staat was om in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming om het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken te volgen, dat u de gestelde vragen begreep en dat u hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt tot slot duidelijk dat u alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. Bovendien legde u een schriftelijke verklaring over uw asielmotieven neer, waarmee in deze beslissing rekening wordt gehouden. Het Commissariaat-generaal is derhalve van oordeel dat huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgens de gangbare procedure als niet-ontvankelijk kan worden aangemerkt zonder dat er specifieke steunmaatregelen zoals een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal, moeten worden verleend. Uw vraag om op het Commissariaat-generaal bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk omdat zij zachter zou zijn (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vragen 2 en 3) is dan ook zonder voorwerp. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet er worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan uw bekering tot het christendom in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen geloof kon worden gehecht. Zo kon er bijv. geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen op uw werk door tegenstrijdige verklaringen over de arrestatie van uw beste vriend Ab. R. P. (...) en over het telefoontje van Al. S. S. (...), dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Iran en waarin hij u zei dat al degenen die van de geheime opslagplaatsen wisten en zich bekeerd hadden gevaar liepen. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan jullie motivatie om in België naar de koninkrijkszaal van de Jehova's Getuigen te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat jullie eerder om opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België de koninkrijkszaal frequenteren. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd verder nog gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Er werd tot slot nog opgemerkt dat u uw arrestatie in 1384 door problemen op het werk niet aannemelijk had gemaakt. Op 7 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat jullie naar aanleiding van onderhavig verzoek zich voornamelijk beperken tot de asielmotieven die jullie reeds in het kader van jullie eerste verzoek hebben ingeroepen, met name jullie bekering tot het christendom en jullie vrees hiervoor bij terugkeer (verklaring DVZ 2e VIB, vragen 16 en 17; verklaring DVZ 2e VIB echtgenote, vraag 17). U benadrukte dat jullie heden nog steeds geloofsactiviteiten hebben (vertaling zelfgeschreven brief, p. 3-4). Jullie hebben evenwel bij jullie tweede asielverzoek geen nieuwe elementen aangebracht waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat jullie beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg hebben jullie bij jullie tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Betreffende jullie beweerde geloofsactiviteiten in België, die jullie probeerden aan te tonen met bewijzen van een bijgewoonde zoomviering, maar waarvan jullie, zoals aangehaald, de oprechtheid noch bij jullie eerste, noch bij jullie huidige tweede verzoek aangetoond hebben, kan volledigheidshalve andermaal gewezen worden op de reeds in het kader van jullie eerste verzoek geciteerde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – dit hebben jullie, zoals reeds bij jullie eerste verzoek is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat uw verklaringen over uw tweede ex-vrouw M. (...) en haar broers, uw ex-schoonbroers, betreft – M. (...) zou werkzaam zijn voor de Basij en door haar leefde u in voortdurende stress en voor uw vertrek uit Iran werd u bedreigd door uw ex-schoonbroers die banden hebben met het regime en die u zouden kunnen vermoorden omdat ze uw scheiding niet konden verkroppen (verklaring DVZ 2e VIB vragen 16 en 19; vertaling zelfgeschreven brief, p. 1-2) – dient opgemerkt te worden dat u een dergelijke vrees in het kader van uw eerste verzoek niet heeft opgeworpen, naar eigen zeggen omdat u nooit had gedacht dat dit nodig was om hier om internationale bescherming te verzoeken. Indien u werkelijk op basis van uw afgebroken huwelijk met M. (...) een vrees gekoesterd zou hebben, mocht nochtans in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u dit had aangekaart van zodra u hiertoe de gelegenheid kreeg, quod non in casu. U deed dit niet, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt nochtans verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. Aan uw bij uw tweede verzoek ingeroepen vrees ten aanzien van M. (...) en haar broers kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Wat betreft de vrees die u koestert tegenover uw voormalige werkgever, met name het leger – u vreest net als Ab. R. P. (...) en Al. S. S. (...) door het Iraanse regime vermoord te worden omdat u weigerde mee te werken toen u gevraagd werd om het laatste schot te geven aan mensen die geëxecuteerd moesten worden en omdat u in het verleden al informatie had over geheime magazijnen (verklaring DVZ 2e VIB vragen 17, 19 en 20; vertaling zelfgeschreven brief, p. 1) –, dient opgemerkt te worden dat tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op uw werk op de helling stond door fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw arrestatie in 1384, betreffende het telefoontje dat u van Al. S. S. (...) zou gekregen hebben – de aanleiding van uw vertrek uit Iran – en uw verklaringen omtrent de arrestatie van Ab. R. P. (...). Dat er aan uw verklaringen over uw problemen met uw werkgever bij uw tweede verzoek nog steeds geen geloof kan worden blijkt tevens uit het volgende. Hoewel u uitgebreid vertelde over uw vroeger werk en uw pensioen, heeft u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niets vermeld over de vraag om lijken van geëxecuteerden het laatste schot toe te dienen. Ook vertelde u toen niets over de executie van Ab. (...) en Al. (...) die volgens u net als u met de autoriteiten weigerden mee te werken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd in het kader van uw tweede verzoek dat u op het moment van de zitting die georganiseerd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste verzoek – deze vond plaats eind november 2021 – al enige tijd op de hoogte moest zijn van hun bij uw tweede verzoek beweerde executie. U stelde immers op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er al zo'n zes maanden van op de hoogte was. Gezien het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 8 februari 2022, moet u hiervan sinds begin augustus 2021 op de hoogte zijn geweest (verklaringen DVZ 2e VIB, vraag 19). Dat u naliet de executie van Ab. (...) en Al. (...) in het kader van uw eerste verzoek te vermelden, hoewel dit, zoals hierboven reeds aangehaald, van u verwacht kon worden, zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen van Al. (...) en Ab. (...) fundamenteel op de helling. Gelet op het voorgaande kan er aan uw verklaringen over uw vrees geëxecuteerd te worden naar aanleiding van problemen op het werk, ten gevolge van uw kennis van geheime opslagplaatsen of ten gevolge van uw weigering om deel te nemen aan executies, geen enkel geloof gehecht worden.

Wat betreft de door uw vrouw ingeroepen vrees die zij heeft omtrent de problemen van haar zoon dient opgemerkt te worden dat zij hier in haar eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord over repte. Uit haar toenmalige verklaringen bleek nochtans dat haar zoon Am. (...) toen al in Turkije verbleef. Tijdens haar eerste verzoek werd er nochtans vragen gesteld over haar kinderen. Bij haar tweede verzoek gaf ze aan dat haar zoon vanuit Turkije, waar hij twee jaar verbleef, naar Armenië is getrokken, waar hij nu sinds een achttal maanden verblijft. Nergens uit haar verklaringen blijkt bijgevolg dat haar zoon naar Iran zou zijn teruggekeerd waardoor er nieuwe problemen zouden zijn ontstaan (CGVS 1e VIB S. (...) p. 6; verklaring DVZ S. (...), vraag 16). Indien zij werkelijk een vrees zou koesteren omwille van de problemen van haar zoon, kon redelijkerwijs van haar verwacht worden dat zij hierover in het kader van haar eerste verzoek, hetzij op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetzij op het Commissariaat-generaal, hetzij op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen iets had gezegd. Bovendien gaf uw echtgenote bij haar tweede verzoek niet de minste duiding over waarom zij dan wel problemen zou kunnen krijgen door haar zoon bij terugkeer naar Iran. Ook legde ze hierover bijzonder warrige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde zij dat de problemen van haar zoon géén verband houden met haar eigen asielverzoek (verklaring DVZ S. (...) 2e VIB, vraag 16), even later stelde zij plots dat zij haar leven vreest door zijn problemen (verklaring DVZ S. (...) 2e VIB, vraag 19). Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan haar bewering dat ze persoonlijk een vrees zou koesteren ten gevolge van de door haar beweerde problemen van haar zoon.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, duidt de Raad erop dat hij zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verwerende partij *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst erop dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 19 september 2019 door verwerende partij bij beslissing van 25 februari 2021 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij niet het minste geloof kan worden gehecht. In het bijzonder werd gewezen op het ongeloofwaardig karakter van de beweerde bekering tot het christendom in Iran en de hieruit voortgesproten problemen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 265 057 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 december 2021, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5.1. In haar verzoekschrift poneert verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, schendt verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, “*de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*” en “*artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet*”, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad kan bovenstaande zienswijze van verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij, waar zij in dit verband nog opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, verder in het geheel niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekende partij verder niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij verder nergens in de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekende partij stelt dat aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissing hieromtrent dient te motiveren.

2.2.6.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel niet volgen waar zij tracht te laten uitschijnen dat verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekende partij gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verwerende partij om verzoekende partij niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekende partij ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekende partij zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek aan verzoekende partij werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij tevens een schriftelijke verklaring over haar asielmotieven neerlegde, waarmee, zo blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing, rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar huidig verzoek om internationale bescherming.

2.2.7. Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat de vorige beoordeling van de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partij in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet onverkort blijft gelden en dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin. Zo stelde de Raad vast dat uw beweringen in beroep dat uw verstandelijke vermogens door uw leeftijd zouden zijn getekend of aangetast, dat u “zowel fysiek als psychisch gewoon kapot” zou zijn, dat u “vaak in de steek gelaten” zou worden “door uw geheugen” en dit in zulke mate dat van u niet mocht worden verwacht dat u uw procedure internationale bescherming op een gedegen wijze zou kunnen volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen, op generlei wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt werden. U legde immers geen enkel attest neer waaruit enige onbekwaamheid in uwen hoofde om uw procedure internationale bescherming te doorlopen en de verschillende gehoren en onderhouden in dit kader te volbrengen kan worden afgeleid. Bezwaarlijk kon u met het uiten van dermate algemene, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen volstaan om aan te tonen dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen en/of om in concreto aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze de voormelde, vermeende factoren van invloed zouden zijn geweest op uw gezegden; laat staan dat u zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bij uw tweede verzoek bracht u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen. U kwam immers niet verder dan het vermelden van uw leeftijd en de blote bewering dat u geen lange interviews aan kan (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1) zonder dit evenwel met concrete gegevens of documenten te staven. Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier dat u in staat was om in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming om het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken te volgen, dat u de gestelde vragen begreep en dat u hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt tot slot duidelijk dat u alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. Bovendien legde u een schriftelijke verklaring over uw asielmotieven neer, waarmee in deze beslissing rekening wordt gehouden. Het Commissariaat-generaal is derhalve van oordeel dat huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgens de gangbare procedure als niet-ontvankelijk kan worden aangemerkt zonder dat er specifieke steunmaatregelen zoals een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal, moeten worden verleend. Uw vraag om op het Commissariaat-generaal bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk omdat zij zachter zou zijn (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vragen 2 en 3) is dan ook zonder voorwerp. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift onderneemt verzoekende partij geen enkele poging om bovenstaande motivering met concrete argumenten te weerleggen. Zij verwijst louter opnieuw naar de fysieke en mentale moeilijkheden die zij heeft, doch blijft zij tot op heden in gebreke desbetreffend enig medisch attest voor te leggen. Zij doet dan ook op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande beoordeling.

2.2.8. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek. In het bijzonder verwijst zij opnieuw naar haar bekering en de vrees hierdoor bij terugkeer (administratief dossier, stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 16).

Bijkomend verwijst verzoekende partij naar enkele gebeurtenissen welke zij niet had vermeld in het kader van het eerste verzoek. Als eerste verwijst zij naar haar vrees gedood te worden door de broers van haar ex-echtgenote welke banden hebben met het Iraanse regime. Verzoekende partij werd door hen bedreigd doordat zij van mening zijn dat scheiden geen mogelijkheid vormt (verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 19). Ten tweede verwijst verzoekende partij naar haar vrees ten aanzien van het Iraanse regime zelf, wat ten tijde van de behandeling van het eerste verzoek reeds werd aangehaald in verband met haar kennis van geheime opslagplaatsen. Op heden voegt verzoekende partij toe dat zij ook weigerde mee te werken aan het toedienen van een laatste dodelijk schot aan geëxecuteerden, alsook deelt zij mee dat twee van haar vrienden werden geëxecuteerd (verklaring volgend verzoek, vraag 19).

De hamvraag is of voorgaande elementen kunnen worden gekwalificeerd als 'nieuwe elementen' die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.9. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers wordt op goede gronden vastgesteld dat (nog steeds) geen geloof kan worden gehecht aan (i) de bekering van verzoekende partij; (ii) de bedreigingen die verzoekende partij zou hebben ontvangen van haar ex-schoonbroers wegens het afbreken van het huwelijk met haar tweede echtgenote M.; (iii) de problemen die verzoekende partij beweert te hebben met het Iraanse regime wegens de weigering om mee te werken bij het toedienen van het laatste schot aan geëxecuteerden; en (iv) de executies van twee vrienden van verzoekende partij.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie, zonder deze toe te passen op haar persoonlijke situatie en aannemelijk te maken.

2.2.10. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar bekering tot het christendom, meent de Raad dat desbetreffend door de commissaris-generaal op goede gronden wordt geoordeeld dat verzoekende partij er niet in slaagt de eerdere beoordeling inzake de beweerde bekering, zoals opgenomen in het kader van het eerste verzoek, te wijzigen. Verzoekende partij komt immers niet verder dan nogmaals te wijzen op haar, op heden nog steeds voortgezette, deelname aan bijeenkomsten van Jehova's Getuigen zonder dat zij echter nieuwe elementen bijbrengt waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat de beweerde bekering toch ingegeven zou zijn geweest door een oprechte religieuze overtuiging.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voorgaande pertinente bevindingen van de commissaris-generaal noch ontkracht noch weerlegt. In haar verzoekschrift komt zij immers niet verder dan het louter volharden dat er wel degelijk sprake is van een oprechte bekering, het tegenspreken van de bevindingen door verwerende partij en het verwijzen naar informatie van algemene aard zonder deze concreet te maken of toe te passen op haar persoonlijke situatie. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te menen, benadrukt de Raad nog dat het louter gegeven dat zij nog steeds deelneemt aan bijeenkomsten van Jehova's Getuigen, zo blijkt uit de door haar bijgebrachte screenshots, op zich niet van aard is om de oprechtheid van de religieuze overtuiging van verzoekende partij aan te tonen. Dit element kan derhalve geenszins worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad concludeert dan ook dat verzoekende partij tot op heden nog steeds in gebreke blijft enig nieuw element naar voren te brengen waardoor de bekering tot het christendom kan worden aangenomen. De Raad volgt dan ook de commissaris-generaal en herhaalt zijn eerder standpunt betreffende de bekering zoals opgenomen in zijn arrest nr. 265 057 van 7 december 2021 dat luidt als volgt:

"Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen en in acht genomen de hoger gedane vaststellingen inzake hun engagement en

activiteiten in België, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven."

Daarnaast herhaalt verzoekende partij nog het gevaar dat zij loopt bij een terugkeer naar Iran wegens haar geloofsactiviteiten in België, doordat zij als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of haar afvalligheid kan worden toegedicht. De Raad stelt evenwel samen met de commissaris-generaal vast dat door verzoekende partij eenzelfde verklaring naar voren werd geschoven in het kader van het eerste verzoek. In het arrest nr. 265 057 van 7 december 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend reeds als volgt: *"Uit de voorliggende informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren en die geen risicoprofiel vertonen en nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan omwille van het voeren van christelijke activiteiten en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken."*

2.2.11. Waar verzoekende partij in huidig verzoek voor de eerste keer verwijst naar bedreigingen welke zij zou hebben ontvangen van haar ex-schoonbroers, meent de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij te stellen dat van haar kon worden verwacht dat zij dit veel eerder zou hebben aangevoerd. De Raad wenst immers, in navolging van de motivering in de bestreden beslissing, te benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoekende partij, die in het kader van haar vorig verzoek omstandig werd gehoord omtrent de redenen waarom zij haar land van herkomst diende te verlaten en zij er niet naar kan terugkeren, geen enkel gewag maakte van deze bedreigingen vanwege haar ex-schoonbroers is dan ook niet aannemelijk en ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze beweerde feiten.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij nog naar haar fysieke en mentale moeilijkheden als verschoning van haar nalaten dienaangaande, doch de Raad herhaalt de hierboven gedane vaststelling dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft enig medisch attest bij te brengen ter staving van deze beweerde fysieke en mentale problematiek (zie punt 2.2.7.). Zij kan dan ook bezwaarlijk hiernaar verwijzen om te verklaren waarom deze feiten niet eerder werden meegedeeld.

Overigens dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende verzoeken geen eenduidige verklaringen aflegt over de concrete oorzaak van haar vertrek uit Iran. In het kader van haar eerste verzoek wees zij op het telefoontje van een vriend waardoor zij gewaarschuwd werd gevaar te lopen omwille van haar kennis over geheime opslagplaatsen en haar deelname aan de huiskerk. Bij huidig verzoek duidt zij evenwel de voortdurende stress die zij had door de bedreigingen vanwege haar ex-schoonbroers aan als reden waarom zij Iran heeft verlaten (zie administratief dossier, stuk 4, map documenten, doc. 1, zelfgeschreven brief). Zoals voormeld, mag worden verwacht dat verzoekende partij consistente verklaringen aflegt betreffende de gebeurtenissen welke aan de basis liggen van haar vertrek. Aldus wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de vrees van verzoekende partij ten aanzien van haar ex-schoonbroers.

2.2.12. Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar twee gebeurtenissen welke evenmin werden aangehaald in het kader van het eerste verzoek, maar welke wel in lijn liggen met de eerder ingeroepen vrees tegenover haar voormalige werkgever, *i.e.* het leger. Meer bepaald betreft het haar weigering om mee te werken aan het toedienen van een laatste schot aan geëxecuteerde personen en de executie van twee vrienden door het Iraanse regime.

In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal naar zijn eerdere vaststellingen zoals opgenomen in het kader van het eerste verzoek waarbij hij stelde dat er sprake was van fundamentele tegenstrijdigheden waardoor geen geloof kon worden gehecht aan de problemen op het werk van verzoekende partij. De twee nieuwe gebeurtenissen door verzoekende partij op heden aangehaald, liggen in lijn van en bouwen voort op de reeds eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen verbonden aan haar werk. Tevens wordt door de commissaris-generaal terecht gemotiveerd dat het ongeloofwaardig karakter van deze gebeurtenissen bovendien bevestigd wordt door de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft deze gebeurtenissen te vermelden in het kader van haar eerste verzoek.

Verzoekende partij tracht het niet eerder opwerpen van deze gebeurtenissen te verantwoorden door enerzijds te wijzen op het feit dat zij de executie van haar twee vrienden slechts via een derde persoon heeft vernomen waardoor zij onzeker was over dit element en door anderzijds nogmaals te wijzen op haar fysieke en mentale problematiek zoals voormeld.

De Raad herhaalt evenwel zijn voormelde uiteenzettingen betreffende de verplichting van een verzoeker om een zo volledig en gedetailleerd mogelijk overzicht te geven van de redenen welke aan de grondslag van zijn vlucht liggen en de afwezigheid *in casu* van een attest om de beweerde fysieke en mentale problematiek te staven. Gezien het verband tussen deze nieuwe gebeurtenissen en eerder aangehaalde elementen, kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij deze gebeurtenissen reeds ten tijde van het eerste verzoek zou hebben vermeld. Dat zij thans plots gewag maakt van incidenten die zij niet eerder vermeldde, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van de door haar voorgehouden vrees tegenover haar voormalige werkgever.

Voormelde gebeurtenissen kunnen aldus niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.13. Wat betreft nog de verklaring van haar echtgenote dat zij bij terugkeer naar Iran vreest omwille van de problemen van haar zoon (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek S., vraag 19), duidt de Raad erop dat de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze aantoont dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van haar echtgenote dat zij persoonlijk een vrees zou koesteren omwille van de door haar voorgehouden problemen van haar zoon. Meer bepaald wordt in de eerste plaats dienstig verwezen naar de vaststelling dat haar echtgenote hierover met geen woord repte tijdens haar eerste verzoek terwijl uit haar verklaringen in het kader van haar tweede verzoek nochtans nergens blijkt dat haar zoon naar Iran zou zijn teruggekeerd waardoor er nieuwe problemen zouden zijn ontstaan. Daarnaast wordt door de commissaris-generaal nog opgemerkt dat haar echtgenote bovendien bij haar tweede verzoek niet de minste duiding gaf over waarom zij dan wel problemen zou kunnen krijgen door haar zoon bij terugkeer naar Iran en hierover tevens bijzonder warrige verklaringen aflegde.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

De Raad volgt dan ook voormelde beoordeling van de commissaris-generaal en wijst er bijkomend nogmaals op dat mag worden verwacht dat een verzoeker alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, waar men *in casu* echter in gebreke blijft.

2.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 4). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek

om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT